

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 106.756 van 22 mei 2002
in de zaak A. 104.550/VII-23.716**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat T. HERMANS,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Karel Oomsstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nepalese nationaliteit, op 10 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 maart 2001 en verklaarde zich op 9 maart 2001 vluchteling.

1.2. Op 12 maart 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 april 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 3 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Nepalese taal machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten, stelt problemen te hebben gekend omwille van zijn lidmaatschap bij Maobadi. Hoewel betrokkene reeds eerder sympathisant van deze partij was zou hij pas op 06.12.2056 (19.03.2000) lid geworden zijn. Op 22.03.2057 (06.07.2000) zou betrokkene, omwille van het feit dat hij samen met 2 vrienden (beiden Maobadileden) één motorfiets bereed, door de verkeerspolitie zijn tegengehouden. Betrokkenes vrienden zouden in het bezit geweest zijn van enkele pamfletten van de Maoïstische partij. De agent zou de motorfiets en de pamfletten geconfisqueerd hebben en betrokkene zou de opdracht gekregen hebben het voertuig op de verkeersafdeling van de politie te komen ophalen. Zijn vrienden zouden hem hierbij niet vergezeld hebben. Bij zijn aankomst op de verkeersafdeling zou

betrokkene naar het politiekantoor gebracht zijn waar hij zou zijn ondervraagd. Nog diezelfde avond zou betrokkene door de agenten verplicht zijn het huis van de vrienden te tonen. Deze zouden echter niet thuis geweest zijn. Op 25.03.2057(10.07.2000) zou betrokkene, dankzij de hulp van de wijkverantwoordelijke en na betaling van 1.000 rupies, zijn vrijgelaten. Op 01.04.2057 (16.07.2000) zou betrokkene een vriend richting Rudrapur gebracht hebben. Op de terugweg zou betrokkene de nacht doorgebracht hebben bij een tante te Neja Gaon. Tijdens diezelfde nacht zou in Rudrapur de onderinspecteur van de politie vermoord zijn. Op 02.04.2057 (17.07.2000) zou betrokkene via de lokale kranten vernomen hebben dat hij van deze moord beschuldigd werd. Nog diezelfde avond zou betrokkene door de politie gearresteerd en opgesloten zijn. Op 16.04.2057 (31.07.2000) en 17.04.2057 (01.08.2000) zou betrokkene voor de rechter moeten verschijnen zijn. Na de getuigenis van zijn tante en enkele vrienden die verklaarden dat betrokkene in de nacht van de moord te Neja Gaon verbleef, zou betrokkene (na betaling van 20.000 rupies) op 20.04.2057 (04.08.2000) zijn vrijgelaten. Op 26.06.2057 (12.10.2000) en in 07.2057 (okt. -nov. 2000) zou betrokkene nogmaals door de politie zijn opgepakt en naar het politiekantoor gebracht zijn om informatie te geven over de Maoïstische partij. Betrokken zou telkens zonder problemen zijn vrijgelaten. Op 01.11.2057 (12.02.2001) zou betrokkene door een vriend zijn uitgenodigd om deel te nemen aan een culturele manifestatie te Kharia. Betrokkene zou niet op deze uitnodiging zijn ingegaan maar zou zijn vriend een lift naar deze manifestatie hebben aangeboden. Na zijn vriend te hebben afgezet zou betrokkene zich van de massa verwijderd hebben en zou hij, van op een afstand, nog een twintigtal minuten gewacht hebben. Plots zou de politie de voorstelling verstoord hebben. Alle aanwezigen en ook betrokkene zouden gevlucht zijn. De politie zou een schot op betrokkene gelost hebben maar betrokkene zou niet geraakt zijn. Betrokkene zou echter wel herkend zijn door een (ook voor betrokkene bekende) politieman. Betrokkene zou onmiddellijk naar een tante gevlucht zijn. De volgende dag zou hij via de kranten vernomen hebben dat hij als organisator van deze manifestatie werd aangeduid. Betrokkene zou uit angst nogmaals gearresteerd te worden door de politie, richting België gevlucht zijn, waar hij op 09.03.2001 asiel aanvraagde.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd. Zo beweerde betrokkene op Dienst Vreemdelingenzaken geen lid maar enkel aanhanger van de Maobadi te zijn (Verhoorverslag DVZ vraag 42) terwijl hij op het Commissariaat-Generaal verklaarde sinds 06.12.2056 lid van de partij geweest te zijn en zelfs een lidkaart van deze partij bezat. (Verhoorverslag CGVS p.4)

Vervolgens beweerde betrokkene tijdens het eerste verhoor 20.000 rupies te hebben betaald bij zijn vrijlating na de verkeersovertreding (Verhoorverslag DVZ vraag 42). Op het Commissariaat-Generaal verklaarde hij slechts 1000 rupies bij zijn vrijlating betaald te hebben.(verhoorverslag C.G.V.S. p.6)

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat het merkwaardig is dat betrokkene in tegenstelling met zijn verklaringen op het Commissariaat-Generaal op Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakt van het feit dat de politie tijdens dit voorval ook een aantal pamfletten van de Maoïstische partij confisqueerde (Verhoorverslag C.G.V.S. p 3) en van het feit dat hij op 27.06.2057en in 07.2056 nogmaals door de politie werd opgepakt om informatie over de partij te verstrekken (Verhoorverslag C.G.V.S. p 8). Ook van het feit dat zijn naam gepubliceerd werd als dader van de moord op de politie-inspecteur maakte betrokkene tijdens zijn verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken geen melding (Verhoorverslag CGVS. p.6). Verder beweerde betrokkene op Dienst Vreemdelingenzaken samen met zijn vrienden naar een culturele manifestatie geweest te zijn (Verhoorverslag DVZ vraag 42). Op het Commissariaat Generaal verklaarde betrokkene geweigerd te hebben naar de culturele manifestatie te gaan maar voegde hij er wel aan toe zijn vriend een lift naar deze voorstelling te hebben gegeven (Verhoorverslag C.G.V.S.p.8).Tenslotte verklaarde betrokkene op Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie er in slaagde zijn nummerplaat te noteren tijdens zijn ontsnapping (Verhoorverslag DVZ vraag 42). Op het Commissariaat Generaal beweerde hij door een voor hem bekende politieman herkend te zijn tijdens zijn vlucht. (Verhoorverslag C.G.V.S. p. 8). Betrokkenene meldde op Dienst Vreemdelingen in tegenstelling tot op het Commissariaat-Generaal niet dat hij tijdens zijn vlucht door de politie werd beschoten (verhoorverslag C.G.V.S. p.8). Het niet

vermelden van deze essentiële elementen van zijn vluchtrelaas, maakt dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de diverse verklaringen van betrokkene.

Bovendien bleef betrokkene het antwoord schuldig op een aantal fundamentele kennis vragen mbt de Maoïstische partij. Betrokkene wist niet wat Kilo Sera Two betekende en hoeveel eisen deze partij heeft. Ook het antwoord op de vraag wie S. W. en A.I G. zijn bleef betrokkene schuldig. Tenslotte wist betrokkene ook niet wat Sahasta Bandh betekent en welke visie de partij heeft ten aanzien van het Sanskriet.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden en anomalieën en de gebrekkige kennis over de Maobadi doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van betrokkene's vluchtrelaas. Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis-en identiteitsdocument, waardoor zijn reisroute en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève);

2.1.2. Overwegende dat artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet dienstig kan invoeren; dat het middel niet ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat in een tweede middel de schending van de rechten van verdediging wordt ingeroepen doordat volgens de verzoekende partij door de omslachtige vertaling op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk van het Nepalees naar het Engels en vervolgens naar het Nederlands, onvermijdelijk noodzakelijke informatie verloren zou zijn gegaan terwijl eenieder in het kader van een procedure recht heeft op kwalitatief goed "tolkwerk";

2.2.2. Overwegende dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op de asielpprocedure die van louter administratieve aard en niet van jurisdictionele aard is; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

2.2.3. Overwegende, ten overvloede, dat de verzoekende partij geen concrete gegevens aanvoert die erop wijzen dat de haar verklaringen niet naar behoren werden vertaald; dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben begrepen wat de verzoekende partij heeft verklaard;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, met name van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2.3.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middelen betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringswet, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de processtukken en uit het administratief dossier bovendien niet blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat niet blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem bekend waren; dat aangezien de asielaanvraag als bedrieglijk werd beschouwd, de toestand in Iran niet verder onderzocht diende te worden; dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden;

Overwegende dat de bestreden beslissing de voldoende draagkrachtige redenen opgeeft waarom zij is genomen; dat de verzoekende partij de in de bestreden

beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet tegenspreekt, maar ze slechts als details bestempelt; dat wat betreft de tegenstrijdigheden die zouden te wijten zijn aan de beweerd slechte vertalingen kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel;

Overwegende dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig mei tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.